

Til en boligpolitisk redegørelse hører selvfølgelig også udviklingen på ejerboligområdet. Her må jeg som CD'er have lov til at glæde mig over, at vi nu er ved at komme igennem trængslerens år. Ejerboligmarkedet er kommet på fode igen efter rentefaldet. Der kom ro over feltet, efter at skattereformen med dens lempelse af lejeværdien blev gennemført, og oven i det kom de gunstige muligheder for låneomlægning og tilskud til forbedring og vedligeholdelse. Det er en indsats, som de fire regeringspartier, inklusive De Radikale, gjorde dengang, og vi så naturligvis gerne, at der havde været mulighed for at bevare det tilskud.

Vi glæder os selvfølgelig over, at en væsentlig begrundelse for at indføre den ordening var at få ledige i arbejde. Det er blevet opfyldt, men i situationen, som den er nu, er der behov for at forebygge flaskehalse, og det må vi jo bøje os for.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på debatten om rentefradragsretten, men blot henvise til CD's holdning, som jeg redegjorde for under mit korte indlæg.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

I går havde jeg fornøjelsen af at deltage i tre forskellige arrangementer, for det første ét, hvor bygningsingeniører og bygningskonstruktører var samlet for at høre, hvad regeringen ønskede, når det drejer sig om det fremtidige byggeri. Ordet er klart: Kvalitet.

Det blev godt modtaget, ikke fordi det var boligministeren, der sagde det – det er selvfølgelig en væsentlig årsag, det erkender jeg – men fordi jeg også tilkendegav, at det faktisk var et ønske, som hele Folketinget nærrede, og som også oppositionen er indstillet på.

Dernæst havde jeg fornøjelsen sammen med kulturminister Jytte Hilden at lancere arkitekturåret 1996 ovre i Gammel Dok. Også det var en god og positiv begivenhed, fordi vi kunne komme med nogle klare signaler om, hvad vi ville på det arkitekturmæssige område, nemlig at prøve på at inddrage og gøre det synligt ikke kun for arkitekteliten, men at gøre det alt sammen til et folkeligt eje, altså de oplevelser, der ligger i at have en god arkitektur, og de glæder, det giver, når man bor i områder, der har en god arkitektur. Også det er synspunkter, som selvfølgelig deles af det samlede Folketing.

For det tredje havde jeg fornøjelsen lidt senere på dagen at udlevere arkitekternes grønne nål til en række personer, som havde gjort sig for-

tjent inden for det område, vi taler om her. Det var selvfølgelig to arkitektstuer, der fik den, men det var også fru Elsebeth Gerner Nielsen fra Det Radikale Venstre på baggrund af sit arbejde på området.

Det er jo dejligt at konstatere sådanne ting, for det viser nemlig, når man kommer ud, at der er en meget klar fornemmelse af, at når vi herinde i Folketinget diskuterer de her ting, så bliver der mere og mere substans og lidt mindre – undskyld jeg siger det – ikke ideologi, for det får vi selvfølgelig altid, men i hvert fald: Vi vil gerne ud og sende nogle klare budskaber om det, vi ønsker i det fremtidige boligbyggeri.

Og minsandten: Her til morgen, da jeg gik på arbejde ovre i Boligministeriet, hvad kunne jeg tælle? Ikke én, kære venner, men fire byggekraner. De var ikke i arbejde, for det var lidt tidligt, men de var der; det var de ikke for et år siden. Det har noget at gøre med det, som også hr. Jørgen Estrup siger, og det er jo rigtigt. Jeg kan da også mærke medvinden, og jeg vil erkende, at det nok er nemmere at være boligminister i de her år, end det var for de tidligere boligministre, som hele tiden måtte konstatere, at det var nedskæring og nedgang. Det er rigtigt, men lad os så glæde os over, at tingene er vendt, og lad os glæde os over det sammen.

Da jeg læste budgetredegørelsen i går og i forgårs og glædede mig over de tal, der stod der, kunne jeg jo godt konstatere, at det ville tage en væsentlig del af debatten i dag. Det er jo en skam, men jeg kender godt de politiske vilkår, så det accepterer man selvfølgelig. Da der nu har været så mange til at tilkendegive deres synspunkter, skal jeg ikke omtale det yderligere i dag før til sidst, men derimod prøve på at koncentrere mig om de hovedområder, som blev nævnt, og som jeg gerne vil lægge vægt på, for at vi ikke skal glemme dem.

Gennemgående har der været nogle ting, som man ligesom har prøvet på at fokusere på som vigtige og også at fremhæve fra de enkelte politiske ordførere, og her gik bedømmelsesgraden jo lige fra, at der var ikke noget nyt, og at det var positivt, og der var mange ting imellem det alt sammen. Jamen det er der altid i en redegørelse. Tænk, hvis ministeren kom med en redegørelse, som alle var tilfredse med, så var der noget galt, venner.

Når hr. Villy Søvnald siger: Jamen hvad med målsætningen? Har vi nået målet? Nej, for så var det ikke den målsætning længere, så var det en anden målsætning, vi havde. Vi ligger ikke